

ПРОЛОГ

СЕРПЕНЬ 1884 РОКУ

Моє життя змінив лист. Я чекала його цілий день, ховаючись у старій гончарній повітці, подалі від тітки Лорени та двох її доньок — однієї, яку я любила, та другої, яка не любила мене. Мій сховок мало не розвалювався, бо був старий і хиткий; один сильний порив вітру міг зруйнувати його вщент. Крізь замурзане вікно пробивалося золотаве проміння післяобіднього сонця. Я сиділа, насупивши брови, постукувала олівцем по нижній губі й намагалася не думати про батьків.

Їхній лист надійде тільки за годину.

Якщо взагалі надійде.

Я глянула на блокнот для ескізів, що лежав опертий на мої коліна, і вмостилася зручніше в старій порцеляновій ванні. Залишки старої магії огортали мене ледь помітним серпанком. Закляття було накладено давно, і надто багато рук торкалися ванни, щоб вона повністю могла мене заховати. У цьому й була проблема з більшістю речей, оповитих магією. Будь-які сліди початкового заклинання були слабкими й поступово зменшувалися щоразу, коли річ переходила з рук у руки. Але це не заважало моему батькові збирати якомога більше предметів, просякннутих магією. У нашому маєтку було повно зношеного взуття, з підшов якого росли квіти, дзеркал, що співали, коли

повз них проходили, і скринь, які випускали бульбашки, коли їх відчиняли.

Знадвору долинув пронизливий крик — то мене кликала моя молодша кузина Ельвіра. Цей вереск, який зовсім не личив леді, майже напевно не сподобався б тітці Лорені. Вона наголошувала, що розмовляти потрібно тихо та спокійно, але коли вона сама говорила, це правило, звісно ж, її не стосувалося. Тітчин голос міг досягати приголомшливих децибелів.

Часто спрямованих у мій бік.

— *Інес!* — викрикнула Ельвіра.

Я була надто в жакливому настрої для будь-яких розмов.

Опустилася нижче у ванну й слухала, як моя кузина шурхотить обіч дерев'яної повітки, знову викрикує моє ім'я й обшукує пишний сад, заглядаючи під куцисту папороть і за стовбур лимонного дерева. Я мовчала, бо Ельвіра могла бути не сама, а зі своєю старшою сестрою Амарантою. То була кузина, яку я любила найменше й у якої ніколи не було плям на сукні чи неслухняного локона, що вибивався із зачіски. Вона ніколи не верещала й не говорила пронизливим голосом.

Крізь щілини між дерев'яними панелями я бачила, як Ельвіра топче ні в чому не винні клумби з квітами. Я ледве стримала сміх, коли вона наступила на горщик із ліліями й промовила гостре слівце, яке, я знала, її матір теж не схвалила б.

Говорити спокійно і не лаятися.

Мені справді варто було б показатися, перш ніж вона забруднить іще одну пару своїх вишуканих шкіряних чевічків. Але поки не прийде листоноша, з мене буде кепська співрозмовниця.

Він от-от мав принести пошту.

Можливо, саме сьогодні я *нарешті* отримаю відповідь від мами й тата. Тітка Лорена хотіла взяти мене із собою до міста, але я відмовилася і весь день ховалася на випадох, якщо вона змушуватиме мене вийти з дому. Батьки поїхали в багатомісячну подорож й обрали тітку та моїх двох кузин, щоб вони склали мені компанію. Тітка мала добрі наміри, але іноді її суворі правила дратували.

— *Інес! ¿Dónde estás?*¹ — Ельвіра щезла в глибині саду, і звук її голосу загубився серед пальм.

Я не звертала на неї уваги. Корсет сковував мою грудну клітку, наче замок. Я міцніше стиснула олівець і примружилася на щойно закінчений малюнок, з якого на мене дивилися обличчя мами й тата. Я була ідеальним поєднанням їх обох. У мене були мамині карі очі й веснянки, повні губи й загострене підборіддя. Від батька я успадкувала чорне волосся, непокірне й кучеряве (яке в нього вже посивіло), а також смагляву шкіру, прямий ніс і брови. Він був старший за маму, але саме він розумів мене найкраще.

Справити враження на маму було складніше.

Я не збиралася їх малювати, узагалі не хотіла про них думати. Тому що якби я подумала про них, то почала б рахувати кілометри, що нас розділяли. Якби я подумала про них, то згадала б, що вони в іншому кінці світу, далеко від маленького закутку маєтку, у якому я заховалася.

Я пригадала б, що вони у Єгипті.

У країні, яку вони обожнювали, у місці, яке вони називали домом щопівроку. Скільки себе пам'ятаю, їхні валізи завжди спаковані, а прощання зі мною такі ж постійні, як

¹ Де ти? (*исп.*)

схід і захід сонця. Упродовж сімнадцяти років я проводжала їх із хороброю усмішкою, але коли зрештою їхні дослідження розтягнулися на місяці, мої усмішки стали стриманішими.

Вони казали, що для мене подорож була б занадто небезпечна. Плавання довге й виснажливе. Для людини, яка більшу частину свого життя провела в одному місці, їхня щорічна пригода здавалася дивовижною. Усі труднощі, з якими вони стикалися, ніколи не втримували їх від купівлі чергового квитка на пароплав, що прямував із порту Буенос-Айреса аж до Александрії. Мама й тато ніколи не запрошували мене із собою.

Узагалі-то, вони *забороняли* мені їхати.

Я насупилася, перегорнула аркуш і втупилася у чисту сторінку.

Пальці міцно стискали олівець, поки я виводила знайомі єгипетські ієрогліфи. Я наполегливо тренувалася, щойно випадала така нагода, і змушувала себе запам'ятовувати якомога більше ієрогліфів та їхні найближчі фонетичні відповідники в латинському алфавіті. Тато знав сотні символів, і я прагнула не відставати від нього. Він завжди питав, чи вивчила я якісь нові, і мені страшенно не хотілося його розчаровувати. Я жадібно читала різні томи видання «Опис Єгипту», щоденники Флоренс Найтінгейл, написані під час її єгипетських мандрів, і працю Семюеля Берча «Історія Єгипту». Я знала напам'ять імена фараонів Нового царства й могла впізнати багатьох єгипетських богів і богинь.

Закінчивши писати, я впустила олівець собі на коліна й знічев'я покрутила золотий перстень на мізинці. Тато надіслав його в останній посилці ще в липні й не вклав

жодної записки, тільки вказав на коробці своє ім'я і зворотню адресу в Каїрі. Що ж, забудькуватість була у його стилі. Перстень блиснув у м'якому світлі — і я згадала, як уперше наділа його. Тієї миті, коли я торкнулася його, пальці пронизало поколювання, пекучий струм пробіг по руці, а рот наповнився смаком троянд.

ЄГИПЕТСЬКІ ієрогліфи

	лотос	a		сито	Kh
	присестина ти чи	u/y		живот тварини	Kh
	рука	a		фараон зазвичай скандинавський	s/z
	пташина	u/w		п	s
	нога	to		символ	sh
	табулет	p		папуб	K/q
	зуб	f		кошик	k
	сова	m		підставка під гачок	g
	вога	n		буреліт з'ява	t
	рот	r		матужка	ch
	привітання	h		рука	d
	гит	h		кобра	j

Перед моїми очима виринув образ жінки, але я кліпнула — і він зник. Мені забило дух, і я відчула тугу, таку глибоку, ніби це я переживала її.

Тато надіслав мені предмет, наділений магією.

Це спантеличувало.

Я ніколи нікому не розповідала, що він зробив чи що сталося. Магія Старого світу *передалася* мені. Хоч і рідко, але таке могло статися, якщо річчю не користувалося занадто багато різних людей.